

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžf/98/2016
Identifikačné číslo spisu: 1014201453
Dátum vydania rozhodnutia: 27.03.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1014201453.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu a JUDr. Kataríny Benczovej a JUDr. Marty Molnárovej v právnej veci žalobcu WITEX s.r.o., Palárikova 31, Bratislava, IČO: 46 581 430, zastúpený: Mgr. Karol Haľapka, advokát, Drieňová 34, Bratislava, proti žalovanému Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu č. 1100302/1/283414/2014/968 zo dňa 20.6.2014, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/185/2014-56 zo dňa 09. februára 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/185/2014-56 zo dňa 09. februára 2016 potvrdzuje.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100302/1/283414/2014/968 zo dňa 20.6.2014, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie správcu dane č. 9104402/5/886839/2014/KORD zo dňa 07.03.2014, ktorým bol žalobcovi podľa § 68 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „daňový poriadok“) vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty (ďalej aj ako „DPH“) za zdaňovacie obdobie október 2012 v sume 48.000 Eur.

Krajský súd poukázal na zistenia vyplývajúce z administratívneho spisu, podľa ktorých správca dane vykonal u žalobcu daňovú kontrolu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie október 2012, o výsledku ktorej bol dňa 24.01.2014 spísaný Protokol z daňovej kontroly na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu alebo jeho časti č. 9104402/5/304319/2014/KORD. Predmetom daňovej kontroly bola daň z pridanej hodnoty za október 2012. Daňová kontrola začala dňa 20.02.2013.

Daňový subjekt podal dňa 26.11.2012 riadne daňové priznanie DPH za zdaňovacie obdobie október 2012, v ktorom v riadku 32 vykázal nadmerný odpočet v sume 4.871 Eur. Žalobca podal za zdaňovacie obdobie október 2012 dodatočné daňové priznanie dňa 18.02.2013 a dňa 13.11.2013 podal ďalšie dodatočne daňové priznanie za zdaňovacie obdobie október 2012. Správca dane oznámil daňovému subjektu, že dodatočné daňové priznania dane z pridanej hodnoty považuje za bezpredmetné, nakoľko boli podané po dni doručenia oznámenia o daňovej kontrole, t. j. 28.01.2013. Hlavným predmetom zdaniteľných obchodov žalobcu v zdaňovacom období október 2012 bol nákup know-how realitného projektu L. v zmysle článku II., U., Rámcovej kúpnej zmluvy uzavretej s dodávateľom M. Bratislava na základe faktúry č. XXXXXXXX. vystavenej dodávateľom M. dňa 29.10.2012 a predaj herných softvérových práv odberateľovi L. Podľa záznamov vedených v zmysle § 70 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej len „zákon o DPH“) uvedená suma odpočítanej dane vznikla z dôvodu uplatnenia práva na odpočítanie dane podľa § 51 zákona o DPH z faktúry č. 2012005 zo dňa 29.10.2012 od dodávateľa M. za predaj know-how podľa Rámcovej zmluvy zo dňa 26.10.2012, U. v sume 188.000 Eur a z dobropisu č. 120200001 vystaveného dňa 02.10.2012 s dátumom vzniku daňovej povinnosti 30.09.2012 k faktúre VFN1205 v sume 140.000 Eur. Správca dane pri preverovaní vzniku daňovej povinnosti u daňového subjektu M. zistil, že tento za zdaňovacie obdobie 4. štvrťrok 2012 nepodal daňové priznanie dane z pridanej hodnoty. Správca dane listom zo dňa 14.02.2013 vyzval tento daňový subjekt na podanie daňového priznania dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie 4. štvrťrok 2012, písomnosť sa vrátila späť správcovi dane s poznámkou neprevzaté v odbernej lehote. Ku dňu 15.05.2013 bola uvedenému daňovému subjektu v zmysle § 81 ods. 4 zákona o DPH zrušená registrácia dane z pridanej hodnoty. Daňový subjekt M. nepodal daňové priznanie dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie 4. štvrťrok 2012.

Krajský súd poukázal na čl. V. bod 1 písm. a) Rámcovej kúpnej zmluvy zo dňa 26.10.2012, podľa ktorého: „V prípade, že kupujúci nezloží do notárskej úschovy do dňa splatnosti t. j. do 28.12.2012 12.00 hod. kúpnu cenu za U., nastávajú dňom 29.12.2012 automaticky účinky odstúpenia od tejto Rámcovej zmluvy zo strany predávajúceho a predávajúci vystaví a zašle kupujúcemu dobropis faktúry vystavenej podľa bodu V. zmluvy.“ Do zápisnice o ústnom pojednávaní zo dňa 13.03.2013 konateľ žalobcu uviedol, že k úhrade faktúry od spoločnosti M. nedošlo a prebiehajú rokovania, aby nedošlo k zrušeniu zmluvy. Konateľ spoločnosti svoje tvrdenie nepodložil žiadnymi dôkazmi, a preto v zmysle uvedenej zmluvy nastali dňa 29.12.2012 účinky odstúpenia od zmluvy. Krajský súd mal za to, že k dodaniu tovaru alebo služby v zmysle uvedeného nedošlo, a teda nedošlo ani k vzniku daňovej povinnosti.

Krajský súd ďalej zistil, že žalobca predložil ku kontrole dobropis č. 120200001 k faktúre č. VFN1205 vystavenej dňa 02.10.2012 s dátumom vzniku daňovej povinnosti 30.09.2012 od spoločnosti Q. Žilina. Uvedený dobropis súvisí s deklarovanou dodávkou drvičky kameňa v zdaňovacom období júl 2012 na základe kúpnej zmluvy č. 2012RKM002 zo dňa 16.07.2012 a faktúry č. VFN1205 vystavenej dňa 15.07.2012 s dátumom vzniku daňovej povinnosti 16.07.2012. Správca dane pri kontrole na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu alebo jeho časti za zdaňovacie obdobie 07/2012 v zmysle zákona o DPH podľa názoru krajského súdu preukázal, že k dodaniu tovaru v zmysle uvedenej zmluvy a faktúry od dodávateľa Q. nedošlo, a teda nedošlo k vzniku daňovej povinnosti v zmysle § 19 ods. 1 zákona č.222/2004 Z. z., preto si žalobca v kontrolovanom zdaňovacom období neoprávnené uplatnil právo na odpočítanie dane v sume 48.000 Eur.

Krajský súd dôvodil, že žalobca sa nevyjadril k daňovým zisteniam. Správca dane dňa 28.01.2014 vyzval žalobcu na vyjadrenie sa k zisteniam uvedeným v Protokole, pričom zástupca žalobcu výzvu prevzal dňa 03.02.2014. Dňa 13.03.2013 a dňa 16.05.2013 boli spísané zápisnice o ústnom pojednávaní, ktorých predmetom bola daňová kontrola dane z pridanej hodnoty za október 2012. Pojednávaní sa zúčastnil konateľ žalobcu.

Ďalej krajský súd uviedol, že žalobca predložil správcovi dane faktúru č. 2012005 zo dňa 29.10.2012 spolu s prílohou nazvanou Protokolárne prevzatie predmetu Rámcovej zmluvy podpísané oboma zmluvnými stranami, nepredložil však dôkaz (v žiadnej forme či v listinnej alebo elektronickej), ktorý by

reálne preukazoval predmet Rámцovej zmluvy obsahujúci: 1/ popis projektu, ciele a spôsoby dosiahnutia stanovených cieľov; 2/ prehľad pracovných miest a pozícií; 3/ sociálny program; 4/ možnosť využívania externých organizácií; 5/ predmet investície a dôvod jej potreby; 6/ hlavné ciele dosiahnuté investíciou; 7/ zabezpečenie zámeru investície; 8/ ponuka služieb, kvalita a inovačný potenciál; 9/ produkčné kapacity; 10/ zabezpečenie hlavných surovín, interval dodávok, hlavní dodávateľa; 11/ vplyv na životné prostredie; 12/ K. analýza projektu; 13/ vymedzenie cieľových trhov projektu; 14/ definovanie trhových segmentov; 15/ analýza trhovej konkurencie; 16/ marketingová stratégia; 17/ cenová stratégia; 18/ distribúcia a komunikačná politika; 19/ implementačný plán a realizačná fáza; 20/ FINANČNO-EKONOMICKÁ ANALÝZA; 21/ projektová dokumentácia k rekonštrukcii objektu, výkaz výmer a ostatné vyjadrenia dotknutých orgánov, fotodokumentácia. Z vyjadrenia žalobcu do zápisnice o ústnom pojednávaní zo dňa 13.03.2013 vyplýva, že faktúra č. 2012005 zo dňa 29.10.2012 spoločnosťou M. nebola uhradená.

Krajský súd poukázal na zistenia správcu dane, podľa ktorých dobropis č. 120200001 zo dňa 02.10.2012 súvisí s obstaraním drvičky kameňa od dodávateľa Q. v zdaňovacom období júl 2012 a keďže k dodaniu tovaru nedošlo (v zmysle § 19 ods. 1 zákona o DPH nedošlo ani k vzniku daňovej povinnosti), vystavenie dobropisu č. 120200001 k neexistujúcej dodávke tovaru považoval správca dane za irelevantné.

Krajský súd konštatoval, že správa daní s prihliadnutím na jej účel vo vzťahu k fiškálnym záujmom štátu je príslušnými hmotnoprávnymi a procesnými predpismi verejného práva upravená tak, že daňový subjekt má okrem iného povinnosť sám si daňovú povinnosť vypočítať, priznať ju a zároveň hodnoverne preukázať prostredníctvom riadne vedeného účtovníctva a iných listinných dôkazov, pričom v rámci daňového konania nesie dôkazné bremeno. Uvedené platí v plnom rozsahu aj na uplatnenie odpočtu DPH. Správca dane je oprávnený a zároveň i povinný s využitím inštitútu daňovej kontroly a iných procesných postupov, za zachovania procesných práv daňových subjektov, zisťovať a preverovať základ dane alebo skutočnosti pre správne určenie dane alebo nároku na uplatnené vrátenie DPH. Z uvedeného dôvodu sa pri tejto činnosti správcu dane, predchádzajúcej rozhodnutiu o uplatnenom nároku na vrátenie DPH, autoritatívnym spôsobom formou rozhodnutia uplatňuje dôsledná aplikácia zásady voľného hodnotenia dôkazov správcom dane spolu so zásadou objektívnej pravdy vo vzťahu k potrebným zisteniam. Zásada objektívnej pravdy ovládajúca daňové konanie nepredstavuje absolútnu povinnosť správcu dane viesť dokazovanie dovtedy, pokiaľ sa bez pochyb nepreukáza a nepotvrdia tvrdenia daňového subjektu ohľadne ním, v daňovom priznaní uvádzaných a správcom dane preverovaných skutočností, nakoľko daňové konanie nie je konaním vyhľadávacím. Preto je na správcovi dane vykonávaným dokazovanie a jeho úvaha, aké dôkazy vykoná, akým spôsobom dokazovanie doplní, akú hodnovernosť, dôkaznú silu a schopnosť zvrátiť závery vyplývajúce z realizovaného dokazovania z nich vyvodí, a to predovšetkým s prihliadnutím na skutočnosti a dôkazy vyplývajúce zo zistení, ktoré má správca dane v priebehu konania k dispozícii. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalobcom predložené daňové doklady a dôkazy na preukázanie sporného zdaniteľného plnenia nespĺňajú zákonné kritériá na uplatnenie odpočtu DPH (§ 49 ods.1, ods. 2 písm. a zákona o DPH).

Krajský súd sa stotožnil s tvrdením žalovaného, ktorý na základe rozsiahleho dokazovania a preverovania existencie dodávky tovaru (žalobcom deklarované prevzatie projektu L. a drvičky kameňa) ustálil, že žalobca v priebehu daňovej kontroly správcovi dane nepredložil žiadne také dôkazy, ktorými by odstránil pochybnosti správcu dane o faktickom uskutočnení týchto dodávok tovaru. Predloženie dokladov je len jednou z hmotnoprávných podmienok na uznanie odpočítania dane. I keď majú doklady všetky náležitosti daňového dokladu a sú riadne záúčtované, neznamená to, že DPH bola odpočítaná oprávnene. Splnenie formálnej stránky je síce jednou z podmienok, aby bolo na základe týchto dokladov uznané odpočítanie, tieto doklady však musia byť odrazom reálneho plnenia, ktoré v prípade vzniku pochybností preukazuje žalobca. Nestačia teda iba slovné tvrdenia žalobcu, ak nie sú podložené konkrétnymi faktami. Podmienky uvedené v § 49 ods. 1 a 2 písm. a/ a v § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH sú hmotnoprávnej povahy a na ich bezpodmienečné splnenie sa viaže nárok na odpočet. Naopak, zákonodarca požaduje (pre ľahkú zneužitelnosť), aby platiteľ, ktorý nárok na odpočet uplatňuje, preukázal existenciu

podmienok, ktoré pre nárok na odpočet stanovil. Pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry, musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené, a to práve osobou uvedenou na faktúre.

K námietke žalobcu, že správca dane nevykonala žalobcom navrhnuté dôkazy napriek tomu, že mal takú možnosť, krajský súd uviedol, že toto tvrdenie je zavádzajúce, nakoľko žalobca žiadne dôkazy nenavrhol v priebehu daňovej kontroly a taktiež v priebehu ústneho pojednávania o prerokovaní Protokolu o daňovej kontrole. Krajský súd sa preto stotožnil s názorom žalovaného, že žalobca v konaní nepreukázal vecné plnenia fakturované faktúrou č. 2012005 (č. int. 121100007) zo dňa 29.10.2012 a dobropisom č. 120200001 k faktúre č. VFN1205 vystaveným dňa 02.10.2012. Žalobca v konaní okrem vyššie označených faktúr nepredložil žiadne iné dôkazy o tvrdených skutočnostiach. Dokazovanie v daňovom konaní nie je založené výlučne na uplatňovaní zásady vyhľadávacej, ale v závislosti od priebehu dokazovania i na jej vzájomnom prelínaní s uplatňovaním zásady prejednávacej, ktorá akcentuje dôkaznú povinnosť daňového subjektu týkajúcu sa jeho tvrdení. Daňový subjekt má v daňovom konaní dve základné povinnosti: povinnosť tvrdiť a povinnosť svoje tvrdenia dokázať. Ak však správca dane pri preverovaní písomných podkladov, hoci aj v rámci daňovej kontroly, preukázateľne spochybnil vierohodnosť, pravdivosť alebo úplnosť dôkazov predložených daňovým subjektom, v takom prípade je opäť len na daňovom subjekte, či predložením alebo navrhnutím ďalších dôkazov vyvráti spochybnenie jeho pôvodných dôkazov správcou dane. Procesná pasivita žalobcu v daňovom konaní má tak za následok, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno.

Krajský súd v konaní žalovaného nezistil ani takú vadu, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého správneho rozhodnutia, v dôsledku čoho nemohol konštatovať, že napadnuté rozhodnutie žalovaného alebo jeho postup nie je v súlade so zákonom. S poukazom na závery uvedené vyššie krajský súd považoval námietky žalobcu uvedené v žalobe proti rozhodnutiu žalovaného za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci, a preto sa stotožnil v zásade aj s jeho dôvodmi, nakoľko pri nedostatku žalobných dôvodov pre zrušenie napadnutého rozhodnutia nezistil ani okolnosti, ku ktorým by musel prihliadať z úradnej povinnosti.

O trovách konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi nepriznal náhradu trov konania, pretože nebol úspešný.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie a žiadal, aby najvyšší súd rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Namietal, že zistenie skutkového stavu zo strany žalovaného bolo nedostatočné na správne skutkové posúdenie veci a v správnom konaní bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného. Žalobca mal za to, že týmito skutočnosťami uvedenými v žalobe sa krajský súd vôbec nezaoberal. Tiež ani žalovaný a ani krajský súd sa nezaoberali dôvodmi, ktoré žalobca uviedol v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu č. 9104402/5/886839/2014/KORD zo dňa 07.03.2014. Pri posudzovaní skutkového stavu tieto skutočnosti nezohľadnili, nedostatočne preskúmali uskutočnenie vecného plnenia, z čoho vyplýva ich nesprávne právne posúdenie veci.

Mal za to, že došlo k platnému uzatvoreniu zmluvy medzi žalobcom a spoločnosťou M.. To, že jeden z daňových subjektov v poslednom období neuskutočnil zdaniteľné obchody, nie je podľa žalobcu dôvodom na zrušenie registrácie daňového subjektu ani dôvodom, aby bola akýmkoľvek spôsobom spochybnená reálnosť uskutočnenia daňového obchodu zo strany žalobcu. Zdôraznil, že žalovaný nijako nepreukázal dôvodnosť svojich záverov, ktorými spochybňuje realizáciu zdaniteľných plnení medzi subjektmi podnikateľského reťazca, s čím sa krajský súd bez zdôvodnenia stotožnil.

Namietal, že žalovaný ani správca dane nevykonali žalobcom navrhované dôkazy, a to napriek tomu, že takú možnosť mali. Žalovaný namiesto riadneho vykonania dokazovania v daňovom konaní iba konštatoval, že žalobca spolupracoval len čiastočne, čo žalobca považoval za nepravdy. Zdôraznil, že si plnil všetky svoje povinnosti v daňovom konaní. Riadne a včas poskytol žalovanému všetku zákonom predvídanú súčinnosť, čo preukázateľne vyplýva z administratívneho spisu. Rozhodnutie žalovaného

považoval za rozporné s daňovým poriadkom, predovšetkým z princípom legality a princípom právnej istoty.

Uviedol, že žalovaný v priebehu daňovej kontroly žalobcovi nijakým spôsobom nepreukázal, že osoby podpísané na prvostupňovom a odvolacom rozhodnutí sú osobami, ktoré sú za žalovaného oprávnené konať a podpisovať. Preto podľa žalobcu nie je preukázané, kto uvedené rozhodnutia vydal a podpísal, čo znamená, že predmetné rozhodnutia nemohli nadobudnúť zamýšľané právne účinky. Mal za to, že ide o nezákonné rozhodnutia, nakoľko neboli podpísané oprávnenými osobami. Žiadal, aby bolo zisťované oprávnenie týchto osôb konať v mene žalovaného zákonným spôsobom a nie iba interným predpisom, ktorý žalobca nepovažoval za záväzný pre tretie subjekty.

Mal za to, že žalovaný v daňovom konaní preniesol na žalobcu neprimerané dôkazné bremeno, ktoré nebolo možné uniesť, a tým ho úmyselne poškodil na jeho právach. Zdôraznil, že nemôže uniesť akúkoľvek zodpovednosť. Najmä nie zodpovednosť za konanie, resp. nekonanie iných subjektov.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu súhlasil s napadnutým rozsudkom Krajského súdu v Bratislave a s vysloveným právnym záverom sa stotožňoval.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok upravujúci v zmysle § 1 písm. a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve, a v zmysle § 1 písm. b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu prechádzalo v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia verejného rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. (§ 156 ods. 1, 3 OSP v spojení s § 211 ods. 2 OSP a § 246c ods. 1 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s obsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Bratislave, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu, vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku. Tieto závery spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním najvyšší súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku k námietkam žalobcu uvedených v odvolaní dopĺňa

nasledovné:

Úlohou krajského súdu bolo preskúmať zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného a posúdiť, či tento vo vzťahu k žalobcovi postupoval v súlade so zákonom, keď potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu (správca dane), ktorým bol žalobcovi vyrubený rozdiel DPH za zdaňovacie obdobie október 2012 v sume 48.000 Eur.

Podľa § 19 ods. 1 zákona o DPH daňová povinnosť vzniká dňom dodania tovaru. Dňom dodania tovaru je deň, keď kupujúci nadobudne právo nakladať s tovarom ako vlastník. Pri prevode alebo prechode nehnuteľnosti je dňom dodania deň odovzdania nehnuteľnosti do užívania, ak je tento deň skorší ako deň zápisu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti do katastra nehnuteľností. Pri dodaní stavby na základe zmluvy o dielo alebo inej obdobnej zmluvy je dňom dodania deň odovzdania stavby. Pri dodaní tovaru podľa § 8 ods. 1 písm. c/ je dňom dodania tovaru deň odovzdania tovaru nájomcovi.

Podľa § 19 ods. 2 zákona o DPH daňová povinnosť vzniká dňom dodania služby.

Podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH právo odpočítať daň z tovaru alebo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa § 49 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovaru a služieb, ktorú použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

Podľa § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a/ má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

Podľa § 3 ods. 1 daňového poriadku pri správe daní sa postupuje podľa všeobecne záväzných právnych predpisov, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pri tom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a iných osôb.

Podľa § 3 ods. 2 daňového poriadku správca dane postupuje pri správe daní v úzkej súčinnosti s daňovým subjektom a inými osobami a poskytuje im poučenie o ich procesných právach a povinnostiach, ak tak ustanoví zákon. Správca dane je povinný zaoberať sa každou vecou, ktorá je predmetom správy daní, vybaviť je bezodkladne a bez zbytočných prietahov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správnenému určeniu a vyrubeniu dane.

Podľa § 3 ods. 3 daňového poriadku správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo pri správe daní vyšlo najavo.

Podľa § 3 ods. 5 daňového poriadku správca dane je povinný vykonať úkony pri správe daní aj z vlastného podnetu, ak sú splnené zákonné podmienky pre vznik alebo existenciu daňovej pohľadávky, a to aj vtedy, ak daňový subjekt nespĺnil riadne alebo vôbec svoje povinnosti.

Podľa § 24 ods. 1 daňového poriadku daňový subjekt preukazuje
a/ skutočnosť, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosť, ktoré je povinný uvádzať v daňovom priznaní alebo iných podaniach, ktoré je povinný podávať podľa osobitných predpisov,
b/ skutočnosť, na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňovej kontroly alebo daňového konania,
c/ vierohodnosť, správnosť a úplnosť evidencie a záznamov, ktoré je povinný viesť.

Podľa § 24 ods. 2 daňového poriadku správca dane vedie dokazovanie, pričom dbá, aby skutočnosť nevyhnutné na účely správy daní boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi

daňových subjektov.

Podľa § 24 ods. 3 daňového poriadku správca dane preukazuje skutočnosť o úkonoch vykonaných voči daňovému subjektu, ktoré sú rozhodné pre správne určenie dane. Nie je potrebné dokazovať skutočnosť všeobecne známe alebo známe správcovi dane z jeho činnosti.

Podľa § 24 ods. 4 daňového poriadku ako dôkaz možno použiť všetko, čo môže prispieť k zisteniu a objasneniu skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane a čo nie je získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov, svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy a evidencie vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

Po oboznámení sa s odvolacími námietkami žalobcu odvolací súd ustálil, že krajský súd vo svojom rozhodnutí presvedčivo, logicky a v dostatočnom rozsahu vysvetlil, čo ho viedlo k prijatému záveru, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil.

Odvolací súd v prvom rade poukazuje na názor vyslovený v rozhodnutí pod sp. zn. 4Sžf/61/2016 zo dňa 08.11.2017 o tom, že účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, daňový poriadok obsahuje osobitnú úpravu zisťovania, preverovania základu dane, alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane, alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu. Dôkaznú povinnosť má v tomto druhu konania prioritne daňový subjekt. Úlohou správcu dane je zistiť skutočnosť rozhodujúcu pre správne určenie dane, pričom dokazovanie je procesný postup, na základe ktorého správca dane získa poznatky a informácie o všetkých skutočnostiach dôležitých pre správne a objektívne rozhodnutie. Daňové konanie nie je konaním vyhľadávacím. Z uvedeného vyplýva, že je to práve správca dane, kto rozhodne, ktoré dôkazy vykoná, akým spôsobom a aké závery vyvodí z jednotlivých dôkazov.

V daňovom konaní sa okrem zásady zákonnosti uplatňuje zásada voľného hodnotenia dôkazov a zásada objektívnej pravdy. V zmysle týchto zásad sú príslušné finančné orgány povinné postupovať. Aplikácia zásady voľného hodnotenia dôkazov nedáva správcovi dane právo na svojvoľné a účelové nakladanie so zisteniami získanými v rámci daňovej kontroly alebo daňového konania, ale táto podlieha zákonom stanovenému postupu, keď je správca dane povinný hodnotiť každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti a pritom prihliadať na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo, pričom toto vyhodnotenie zistených skutkových okolností musí zodpovedať zásadám logického myslenia a správnej aplikácie relevantných zákonných ustanovení. Zásada objektívnej pravdy ovládajúca daňové konanie nepredstavuje absolútnu povinnosť správcu dane viesť dokazovanie dovtedy, pokiaľ sa bez pochyb nepreukáže a nepotvrdia tvrdenia daňového subjektu ohľadne ním, v daňovom priznaní uvádzaných a správcom dane preverovaných skutočností, nakoľko daňové konanie nie je konaním vyhľadávacím. Preto je na správcovi dane vykonávaným dokazovanie a jeho úvaha, aké dôkazy vykoná, akým spôsobom dokazovanie doplní, akú hodnovernosť, dôkaznú silu a schopnosť zvrátiť závery vyplývajúce z realizovaného dokazovania z nich vyvodí, a to predovšetkým s prihliadnutím na skutočnosť a dôkazy vyplývajúce zo zistení, ktoré už má správca dane v priebehu konania k dispozícii.

Odvolací súd konštatuje, že bolo nesporne povinnosťou žalobcu predložiť dôkazy preukazujúce oprávnenosť jeho nároku na odpočítanie DPH. Aj podľa názoru odvolacieho súdu žalobca vierohodným a nespochybniteľným spôsobom nepreukázal realnosť deklarovaných obchodov so spoločnosťami M. Daň z pridanej hodnoty je ľahko zneužiteľná, preto každý subjekt pri svojom podnikaní musí byť dostatočne predvídavý a obozretný, aby reálny obsah faktúr mohol preukázať aj inými dôkazmi pred daňovými orgánmi. Krajský súd jasným a zrozumiteľným spôsobom vysvetlil, prečo nebol dostatočne preukázaný ani nákup know-how realitného projektu L. na základe faktúry č. 2012005 vystavenej dodávateľom M.r.o. (o. i. nevykonávanie ekonomickej činnosti uvedenou spoločnosťou v rozhodnom období) a ani obstaranie drvičky kameňa od dodávateľa Q. súvisiace s vystavením dobropisu č. 12020001 zo dňa 02.10.2012 (išlo o dodávku tovaru deklarovanú v zdaňovacom období júl 2012 na

základe kúpnej zmluvy č. 2012RKM002 zo dňa 16.07.2012 a faktúry č. VFN1205 zo dňa 15.07.2012, pričom realnosť tohto zdaniteľného obchodu bola vyvrátená správcom dane v priebehu daňovej kontroly uskutočnenej u žalobcu za uvedené zdaňovacie obdobie, o výsledku ktorej bol vyhotovený protokol č. 9102402/5/579367/2013/Luk zo dňa 13.02.2013). Odvolací súd stotožňujúc sa s názorom krajského súdu konštatuje, že žalobcom deklarované obchodné transakcie sa reálne neuskutočnili, lebo vecné a časové podmienky na odpočítanie dane neboli splnené, čo je základnou podmienkou pre uplatnenie odpočtu DPH. Podľa názoru odvolacieho súdu krajský súd svoj správny záver odôvodnil dostatočným a zákonným spôsobom, a to aj v súvislosti s rozsahom dokazovania správcom dane (o. i. aj preverovaním ekonomickej činnosti spoločnosti M. v rozhodnom období).

Žalovaný ako odvolací správny orgán sa v rámci odvolacieho konania proti rozhodnutiu správcu dane zaoberal vecou komplexne a v súlade so zásadami vyjadrenými v daňovom poriadku. V napadnutých rozhodnutiach žalovaného a správcu dane bol dostatočným spôsobom opísaný skutkový stav vyplývajúci z vykonaného dokazovania správcom dane, podľa ktorého nebolo preukázané splnenie podmienok na odpočítanie dane. Preto aj odvolací súd zastáva názor, že rozhodnutia správnych orgánov spĺňajú všetky atribúty zákonnosti.

Najvyšší súd konštatuje, že žalobca v odvolaní neuviedol také skutočnosti, ktoré by spochybňovali vecnú správnosť výroku rozsudku krajského súdu, ani také právne relevantné námietky, s ktorými by sa krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nebol dostatočne vysporiadal. Námietky žalobcu, že v konaní pred správnymi orgánmi sa vyskytla vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného a krajský súd sa uvedeným vôbec nezaoberal, odvolací súd považuje za irelevantnú. Žalobca vôbec nekonkretizoval, v čom má spočívať vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť rozhodnutí správnych orgánov. Za irelevantnú považuje odvolací súd aj námietku žalobcu ohľadom podpisov na rozhodnutiach správnych orgánov, z ktorých jednoznačne vyplýva, kto tieto rozhodnutia podpísal a akú funkciu tieto osoby zastávali v rámci organizačnej štruktúry správnych orgánov. Najvyšší súd tiež nezistil procesné vady, ktoré by samy o sebe boli dôvodom pre zrušenie rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave. Rozsudok krajského súdu sa dostatočne podrobne zaoberá skutkovými zisteniami správneho orgánu a námietkami žalobcu. Odvolací súd sa preto v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi prvostupňového rozsudku, ktoré zodpovedajú obsahu spisu a tieto dôvody si odvolací súd osvojuje ako svoje vlastné.

Keďže podľa názoru najvyššieho súdu krajský súd o otázkach, ktoré boli dôvodom podaného odvolania, nerozhodol svojvoľne a nezákonne a keďže najvyšší súd nezistil dôvod na zmenenie alebo zrušenie napadnutého rozsudku, považujúc jeho odôvodnenie za logické, jasné a zrozumiteľné a nezistil v tomto rozhodnutí žiaden rozpor so zákonom, rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, žalovanému náhrada trov konania neprináleží zo zákona.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.